

lezecký park Alkazar

ČESKÝ HOROLEZECKÝ SVAZ

Lezecký park Alkazar nabízí svým návštěvníkům možnost provozovat horolezecký sport včetně zázemí pro rozcvičení, zábavu a odpočinek. Všichni návštěvníci jsou povinni dodržovat návštěvní řád a další instrukce na informačních cedulích.

NÁVŠTĚVNÍ ŘÁD

- Horolezectví je nebezpečný sport!
- Lezecký park Alkazar je veřejně přístupnou atrakcí. Jeho zhotovitel (Český horolezecký svaz), ani majitel pozemku (Město Beroun), **nepřebírá odpovědnost za případné újmy na zdraví či majetku návštěvníků.**
- Horolezecké trasy a trenažér pádu by měly používat **pouze osoby s odpovídajícími zkušenostmi a vybavením**; ostatní pod dohledem zkušené osoby.
- Lezecký park se nachází v Národní přírodní rezervaci Karlštejn. Jedná se o vysoce chráněné a současně intenzivně využívané území, které vyžaduje od návštěvníků **velmi ohleduplný přístup k přírodě i k ostatním návštěvníkům.**
- Návštěvníky Lezeckého parku Alkazar prosíme, aby **nepoškovali povrch skal**, netrhali ani jinak **neničili rostliny**, udržovali klid a **nerušili ptactvo**. Dále návštěvníky žádáme, aby udržovali čistotu a **veškerý odpad (včetně nedopalků cigaret) odnášeli sebou**. Táboření a rozdělávání ohňů je na území celé NPR Karlštejn, jejíž je lom Alkazar součástí, zakázáno. Návštěvníci však **mohou využít jedno vyhrazené ohniště**, které je součástí vybavení parku.
- Prosíme návštěvníky, aby se k **vybavení** lezeckého parku chovali ohleduplně a **nepoškovali** ho. Případná poškození nebo závady lze nahlásit sekretariátu Českého horolezeckého svazu.

Důležité kontakty:

Linka tísňového volání: **(00420) 112**

Český horolezecký svaz(ČHS): **info@horosvaz.cz**

Město Beroun: **311 654 111**

LEZECKÝ PARK ALKAZAR

Termín výstavby: prosinec 2011, Vybuřoval: Český horolezecký svaz, Generální partner: ERA

VEŠKERÉ AKTIVITY V LEZECKÉM PARKU JSOU PROVÁDĚNY NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ!

HISTORIE LEZENÍ V ČESKÉM KRASU - Pionýrské začátky

První horolezecké pokusy se v Českém krasu datují již před rokem 1940, kdy se několika dobrodruhům podařilo dosáhnout velkou jeskyni Křížové stěny ve Svatém Janu. Souvislého přeletu na vrchol stěny se však výstup dočkal až počátkem let čtyřicátých. Tehdy jí prostoupili němečtí lezci Störe, Metzner a Sedlak. V roce 1942 absolvovali tuto tzv. „Křížovou cestu“ první Češi (A. Černík, M. Lev, A. Šmajler, J. Schmidt, M. Schüller) a hned rok nato se podařilo této skupině vylézt přímou variantu z jeskyně k vrcholu, kterou pojmenovali „Berounská cesta“. V průběhu dalších tří let přibýly díky těmto průkopníkům také výstupy v údolí řeky Berounky. Skupina se zaměřila na Andělskou stěnu, což je dnes horolezectví zapovězená vysoká stěna od Alkazaru směrem k Berounu, a na Šanův kout, rozložitě skalní masivy nad cestou ještě blíže k Berounu. Nutno dodat, že horolezecké výstupy těchto prvních „pionýrů“ měly velmi daleko k pojetí dnešního sportu. Jejich nadšení velmi dobře vystihuje příhoda, kterou v roce 1980 zaznamenali na papír J. Kándl, J. Lorenc a L. Veselý.

Největší výzvy

Velký zlom ve vývoji lezení v Českém krasu nastal koncem 2. světové války s příchodem Františka Kutty. Se svými druhy (J. Malík, I. Novotný, Z. Mareš) nejen že podnikl řadu prvovýstupů, které dnes patří k nejhezčím v oblasti, ale spolu s těmito lezci přišla do Českého krasu také myšlenka volného lezení s pravidly blízkými pravidlům pískovcovým. V praxi to znamenalo užívání velmi malého množství fixních (trvalých) zajišťovacích prostředků (skob, kruhů) a v co možná největší míře jistění smyčkami, tedy technikou inspirovanou legendou českého pískovcového horolezectví, Jorskou Smítkou. Veškeré jisticí prostředky sloužily pouze k zajištění, nikoli jako pomůcka k přímému postupu. Nejhodnotnějšími výstupy této éry byly „Dušičková cesta“ v roce 1943 a „Dušičková spára“ o rok později. Oba výstupy vedou v tzv. Dušičkové stěně nedaleko Svatého Janu. Přímou v Srbsku (mezi lezci pojem zařítý pro skály v údolí řeky Berounky) pak byla prostoupena „Vlastina cesta“ na stejnojmennou stěnu a za vrcholný výstup lze bezesporu považovat „Starou cestu“ na skálu zvanou Pupek (první stěna od Kačáku ve směru na Srbsko). V této padesátimetrové stěně autoři použili pouze jednu skobu v nejtěžším místě. Také nejladší srbská skála, přímo nad cyklostezkou se tyčící Blážina stěna, neunikla zrakům lezců ze skupiny kolem F. Kutty. Prostoupeny zde byly „Halina cesta“, „Blážina cesta“, „Padák“

Proč u Svatého Jakuba v Berouně nezvonili klekáni

Ajšek začal lézt ještě za války se svými dvěma kamarády z KČT v Berouně. Jako patnáctiletí kluci začali prolézáním děr a jeskyní ve vápencových stěnách nad Berounkou a Kačákem. K opravdovému lezení jim chybělo lano. Až jednou v neděli Černíkův budoucí mnohaletý spolulezec Šída přinesl krásné lano. Chtěli se podívat do obrovité jeskyně Křížové stěny nad klášterem ve Svatém Janu. Do jeskyně slanili od kříže na temeni skály, jeskyni důkladně prolezli, zatloukli vlastní slaňovací kruh a pokračovali až na úpatí stěny. Jenže lano nemohli stáhnout. Šída po něm vylezl zpět do jeskyně, a aby lano zachránil, místo slanění s ním vytraverzoval do stěny. Skončil pod velkým převisem, odkud nemohl ani nahoru, ani dolů. Druzí dva vlezli sice nad něj a od velkého stromu k němu spustili lano, ale viselo daleko, odtlačováno převisem. A hodiny utíkaly, začalo se šéřit... Nakonec Šída po laně skočil, šťastně jej zachytil a dostal se do bezpečí. Historie tím ale neskončila. Lano bylo vypůjčené a na vrácení již bylo pozdě. Ten večer nezvonili u Svatého Jakuba v Berouně klekáni – chybělo lano ke zvonu.

Jan Schmidt a Arnošt Černík

a „Vypečená cesta“, která však byla vylezena poněkud nespportovním stylem, kdy klíčové místo zdolali autoři pomocí smyček. Padesátá léta minulého století znamenala pro vývoj oblasti jistý útlum, o oživení se v letech šedesátých postarala trojice L. Gaisl, J. Veselý a M. Albrecht. Jejich přičiněním vznikla m. j. „Jezuitská cesta“ na útvar zvaný Štítek, „Lednová cesta“ na Vlastinu stěnu, „Helenčina cesta“ na Pupek a nové cesty ve Svatém Janu. Všechny tyto výstupy následovaly klasický duch tak, jak ho do oblasti přinesl F. Kutta a prakticky uzavřely první významnou kapitolu vývoje oblasti, během níž byly minimálně jednou cestou prostoupeny všechny významnější stěny Českého krasu.

Cvičné skály

Ještě v šedesátých letech 20. století se začal prosazovat v Českém krasu zcela nový směr, který začínají používat bratři Vysocí, O. Blecha, I. Bortel, V. Kazimour, J. Ulrich a další. Jedná se o lezení s použitím umělých pomůcek k přímému postupu, později nazývané hákování. Více méně byl tento způsob lezení považován za výcvik horolezecké techniky do horských terénů. Přestože tento nový směr je „klasiky“ velmi ostře kritizován, zejména pro velmi časté používání fixních jisticích prostředků, zcela se prosadil. Kromě oblasti Srbska, kde jsou skály občas skutečně velmi hustě posety skobami, kruhy a později i nýty, se daří vytvářet velmi hodnotné výstupy i ve Svatém Janu a nově také v oblasti Kotýz. Ve vrcholových knihách můžeme nejčastěji číst jména V. Sedláček, J. Kopecký, L. Zalabák, Z. Malík a J. Masner.

Moderní doba

Všechno začalo návštěvou špičkového amerického lezce Marka Wilforda v září 1982. Podle velmi známé historiky si totiž Mark nechal ukázat tehdy nejtěžší cestu oblasti – Cestu šelem brumlíkovitých, proslulou zejména svým nástupem. Zde však nenašel problém a od kruhu pokračoval přímo plotnou. Vytvořil tak výstup tehdy závratně obtíž-

nosti a odstartoval zcela novou éru lezení. Éru volného lezení. Následující roky navštěvují oblast špičkoví čeští lezci Petr Čermák a Tomáš Čada, kteří s místním znalcem Miloslavem Pletánkem přelézají většinu starších, pomocí umělých pomůcek vylezených výstupů. Kromě přelézů starých „hákováčků“ vzniká však i řada nových hodnotných výstupů. Většinu z nich má na svědomí právě M. Pletánek a také Stanislav Rataj. Léta devadesátá minulého století a počátek století našeho se nesla ve znamení hned několika trendů. Jednak byly vylezeny vůbec nejtěžší výstupy oblasti až do stupně 11- UIAA, jejichž autorem je nejčastěji Petr Resch, zároveň byly objeveny nové oblasti vhodné pro lezení. Zejména se jednalo o Koukolovu horu, stěny mezi Srbskem a Karlštejnem na pravém říčním břehu (Tomáškův lom, Aniččina stěna) a v neposlední řadě se podařilo vyjednat povolení pro lezení v Červených stěnách. V Českém krasu se také prosadil celosvětový trend, který směřuje k maximální bezpečnosti horolezeckého sportu a také k jeho přiblížení nelezecské veřejnosti. Ruku v ruce s tímto trendem jde i projekt vybudování Lezeckého parku v oblasti Alkazar.

Horolezectví je dlouhou řadou let nedílnou součástí dění v Českém krasu. Vede zde několik stovek výstupových tras, za tímto sportem i vášní sem jezdí tisíce lidí. Prosíme proto o respektování horolezecké činnosti a zejména cyklisty o zvýšenou opatrnost při projíždění úseky přímo pod skalami.

lezecký park Alkazar

ČESKÝ HOROLEZECKÝ SVAZ

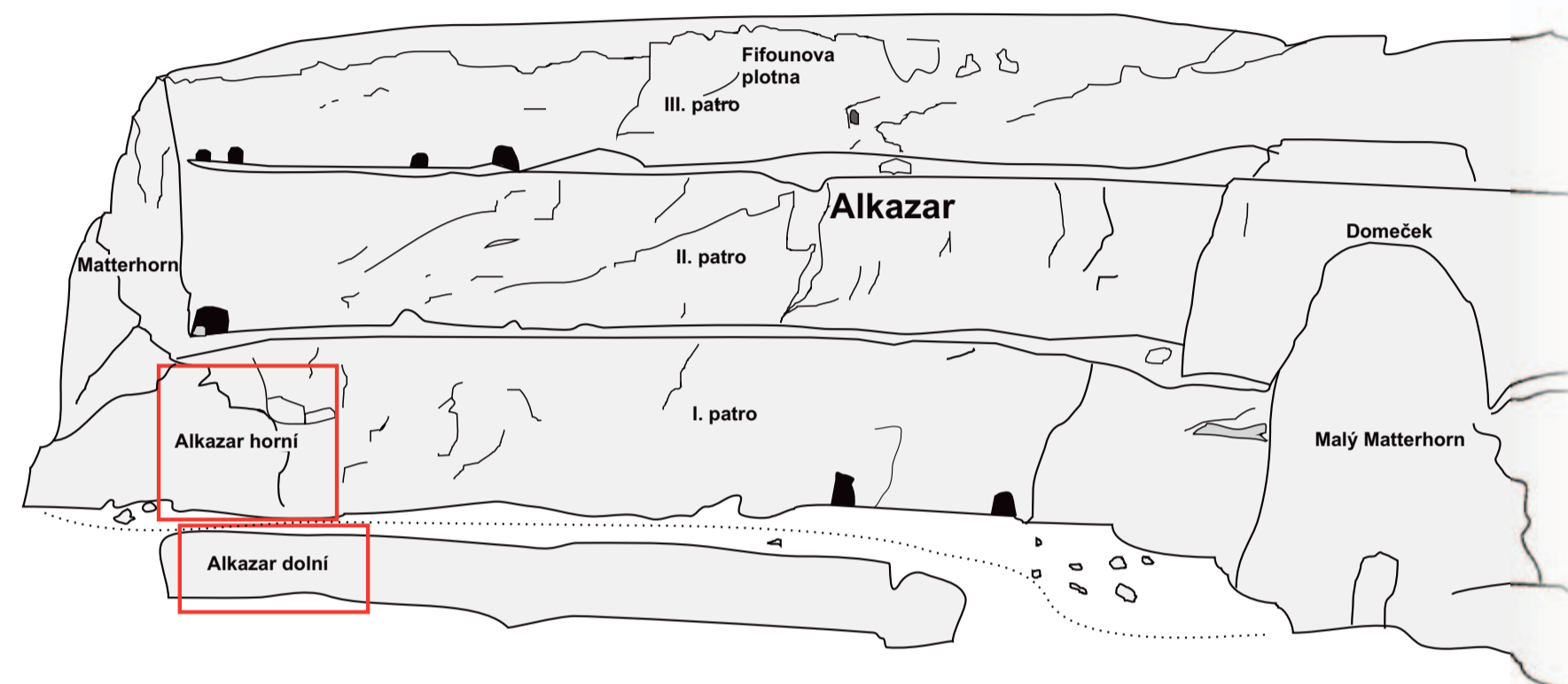
VEŠKERÉ AKTIVITY V LEZECKÉM PARKU JSOU PROVÁDĚNY NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ!

Výstupové trasy v Lezeckém parku Alkazar a trenažér pádů jsou určeny pouze horolezcům zvládajícím bezchybně jističí techniku a disponujícím odpovídajícím vybavením. Český horolezecký svaz doporučuje případným zájemcům o horolezectví vstup do některého z oddílů ČHS. V Berouně je to Horolezecký oddíl TJ Lokomotiva Beroun, který vede kroužek pro děti a začínající lezce. Více na www.hoberoun.cz.

Kromě řady horolezcům známých pravidel nikdy nezapomínejte na tyto zásady bezpečného pohybu na skále:

Horolezecká přilba: Použití horolezecké (nikoli cyklistické apod.) přilby je absolutní nutností při náviku pádů na trenažéru. Velmi žádoucí je použití horolezecké přilby u prvolezce, také ostatním lezcům doporučujeme její nošení zejména v terénu, kde hrozí pád volných kamenů.

Komunikace: Zejména v terénu, kde se pohybuje hodně lidí, dbejte správných zásad komunikace mezi lezoucím členem družstva a jističem. Všichni členové družstva si musí být jisti, že správně porozuměli pokynu, který jim byl určen.

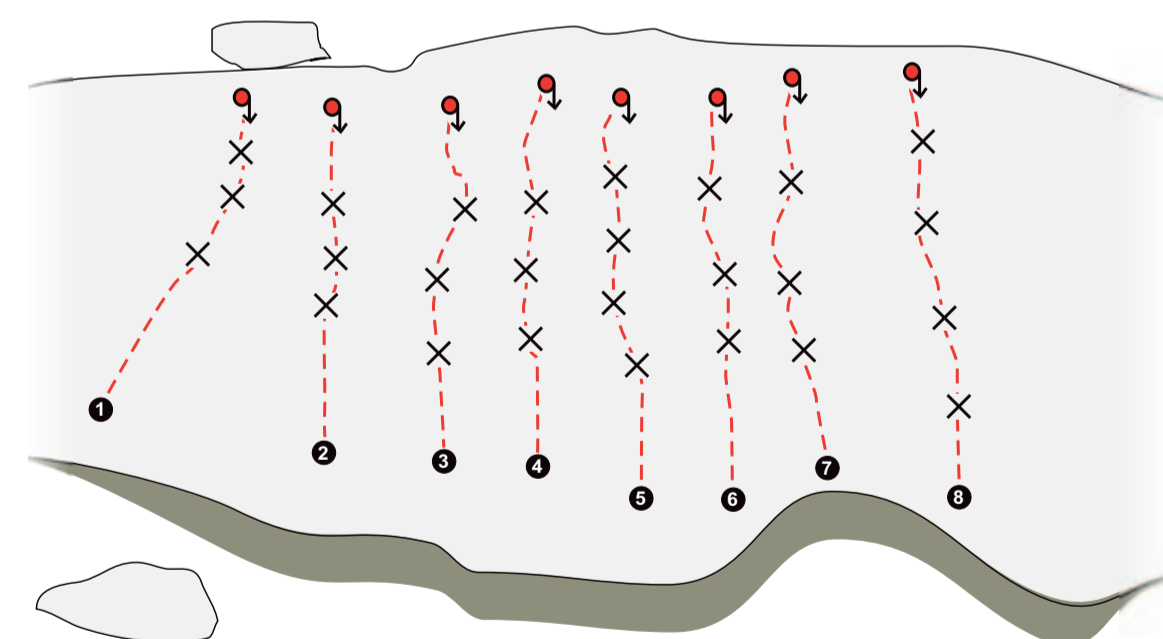
Horolezecké aktivity v lezeckém parku jsou situovány do tří částí „Alkazar dolní“ a „Alkazar horní“, které jsou vzájemně spojeny přístupovou trasou vlevo od lezeckých tras, a trenažér chytání pádů.

Vpravo od části „Alkazar dolní“ se nachází trenažér chytání pádů. Pro jeho obsluhu jsou zapotřebí minimálně dvě osoby. **Osoba chytající závaží musí být vybavena lezeckou přilbou!** Lezecký trenažér nikdy nemůže zcela nahradit zkušenost ze skutečného zachycení pádu, pouze může lezce na tuto situaci připravit.

Doporučený postup při chytání pádů:

- Osoba, která bude házet závaží (dále obsluha), vystoupí nad trenažér a zde se zajistí jiným lanem než tím, které bude sloužit pro chytání pádů. Za tímto účelem je v bloku na polici umístěn borhák.
- Obsluha provlékne lano určené k chytání pádu dvěma borháky umístěnými pod hranou skály hned vedle závaží (pneumatika) a spustí jej dolů.
- Obsluha pevně spojí (přiváže odpovídajícím uzlem nebo propojí karabinou s pojistkou) lano sloužící pro chytání pádu s okem zabetonovaným do pneumatiky. Pneumatika samotná je spojená řetězem s borhákem ve skále. Tento řetěz slouží jako bezpečnostní pojistka pro případ, že jistič pneumatiku nezachytí. **Prosíme všechny uživatele a návštěvníky, aby neničili řetěz.**
- Jistič (osoba, jež bude chytat pád) „dobere“ pneumatiku a posléze povolí lano tak, aby tím byla vymezena délka pádu. Doporučujeme začít s velmi nízkými pády a postupně jejich délku zvětšovat.
- Obsluha vytáhne (případně vyzdvihne) pneumatiku do odpovídající výše a ujistí se, zda je jistič připraven zachytit pád. Poté pneumatiku pustí dolů.
- Jistič zachytí pneumatiku nejlépe tak, že umožní malé proklouznutí lana jističí pomůckou a tím pád ztlumí.

ALKAZAR DOLNÍ

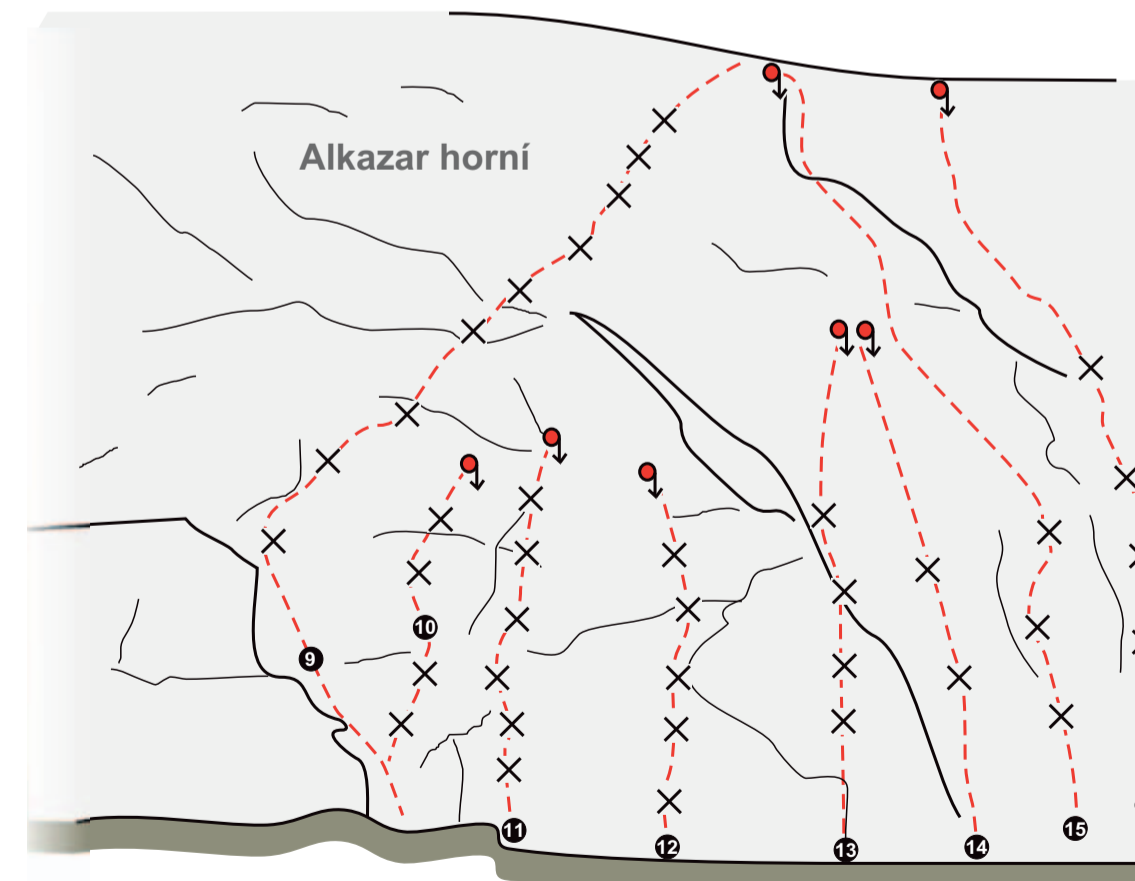

1. Borkova cesta	2+	5. Lucčina cesta	4+
2. Honzíkova cesta	3+	6. Pétova cesta	4
3. Štěpánkova cesta	3	7. Jindrova cesta	5-
4. Týnkova cesta	4	8. Vavříkova cesta	4+

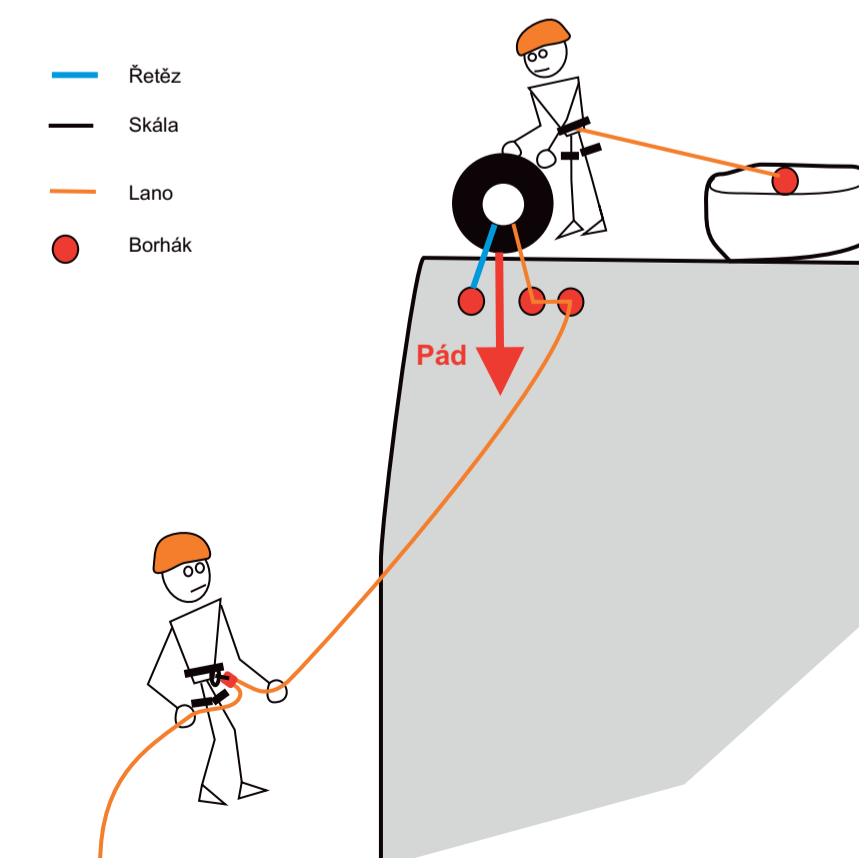
V části „Alkazar dolní“ je vytvořeno osm velmi snadných výstupových tras vhodných zejména pro děti. Vzhledem k malé výšce stěny doporučujeme ke slaňákům dolézt pasem. Nelezte přes okraj skály kvůli nebezpečí pádu volných kamenů!

Část „Alkazar horní“ je mixem velmi hustě zajištěných snadných výstupů, ale nachází se zde i klasické výstupové trasy určené zdatnějším horolezcům. Vpravo od lezeckého parku pokračují stěny s dalšími horolezeckými trasami.

ALKAZAR HORNÍ

9. Sestupovka	2	13. Přes spáru	4+
10. Nová cesta	3-	14. Nová Petrova cesta	4+
11. Dlouhá cesta	3+	15. Petrova cesta	5
12. Krátká cesta	3	16. Myška	6+

LEZECKÝ PARK ALKAZAR

termín výstavby: prosinec 2011, Vybuodoval: Český horolezecký svaz, Generální partner: ERA

